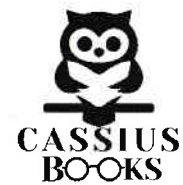

LBRIS

We know
books

PETRONELA PREPELIȚĂ

RESTART

Partea întâi

Îngerul

Miracolele lumii nu sunt pentru a fi rezolvate, ci pentru a fi trăite.

Azurul strălucitor și adânc precum un ocean infinit și limpede o fixează ca un reper statornic și anume așezat acolo, în vârtoarea bulversantă care se zbate în jur. Alma se prinde de el ca sub hipnoză, uitând pe loc orice disconfort. Durerile crunte se estompează, apoi se topesc sub atingerea ușoară ce o simte undeva pe trup. E cuprinsă de o liniște care nu pare adecvată, dar și-o dorește și-i face bine. Glasul gros și întretăiat de opinteli ca după efort e singurul lucru de care mai este conștientă înainte să se piardă în labirintul întunecat al timpului.

— Du-te... Ia-ți zborul!

Inspiră violent, deschizând ochii larg și orientându-se spre lumina aceea stridentă, care o face să lăcrimeze. În același timp cu piuitul obstinat care sună deranjant undeva deasupra capului ei, percepe agitația din jur și vocile care parcă sporesc în ritm și intensitate. Imediat privirea i se limpezește și remarcă siluetele îmbrăcate în albastru, purtând bonete și măști chirurgicale, care se învârt în jurul patului de spital. Cu coada ochiului remarcă faptul că se află într-un salon și că în patul alăturat e cineva care doarme fără să pară deranjat de agitația care pe ea o scoate din minți, tulburându-i liniștea aceea dulce și senină din suflet. Încet, precum o adiere de vânt, un gând se înfiripă în mintea ei. Își amintește și îl caută rotind doar capul, căci își simte trupul amorțit și îndurerat. Dar dă doar de o pereche de ochi căprui care o privesc luminos între o mască chirurgicală albastră și o chelie caraghioasă.

— Bine ai revenit, puștoaico! Știam eu că nu te lași așa ușor, doar ești fiica tatălui tău.

Realizează că recunoaște glasul, ochii de după ochelarii pătrăuși și chiar chelia, iar în minte îi vine un nume pe care îl percepe familiar. Ca și cum ar citi direct în gândul ei, omulețul care se zgâiește fericit o întreabă atent:

— Știi cine sunt eu?

Gâtul o ustură când șoptește cu un glas ciudat, pițigăiat, pe care nu-l recunoaște.

— Nenea Frantz, doctorul.

Chelbosul mijește ochii în timp ce râde ușurat.

— Așa e. Pe tine cum te cheamă, păpușă, și câți ani ai?

— Alma Jakob, douăzeci și șase de ani.

Doctorul pufnește amuzat și îi face din ochi.

— Ai vrea tu. Mai încearcă. Câți ani?

Nu înțelege. Își drege glasul subțire și enervant înainte să rostească încrunțată.

— Ce s-a întâmplat?

— O luăm încet, fată frumoasă, că abia te-ai trezit dintr-un somn lung. Tatăl tău este pe drum încoace și îți va spune el totul. Până atunci îți facem niște teste să vedem cum te prezinți, că ai stat câteva zile pe tușă. Colaborezi, da?

— Unde este... el?

— Tatăl tău este pe drum. A fost deja anunțat...

— Nu tata. El.

— Despre cine vorbim, Alma? Pari confuză...

Își duce spre frunte mâna tocmai eliberată de o perfuzie, dar rămâne cu ea în aer în momentul în care ochii înregistrează imaginea brațului subțire și infantil pe care îl simte străin și inadecvat. De ce arată precum un copil? Respirația îi devine superficială iar teama o cuprinde dureros și claustrant precum o carapace grea.

Și Alma știe cumva, apriori, că tot ceea ce va urma va fi în afara timpului ei.

Mașina înaintează abia târându-se pe strada principală a orașelului extrem de aglomerat la acea oră a serii de marți, de dinaintea sărbătorilor de Crăciun. În față, stopurile aprinse ale autovehiculelor care coboară șoseaua în pantă șerpuiesc sinuos și hipnotic în însurarea hibernală, în timp ce din oglinda laterală farurile celui din spate o orbesc enervant. Închide ochii o clipă și respiră adânc. Azi a nins, iar ninsoarea îi sporește și mai mult agorafobia, de parcă zăpada ar lărgi spațiul din jur, luminându-l intens și strângând-o în același timp în carapacea de disconfort și teroare. Prin geamul din stânga, Alma privește spre magazinașele cu vitrine colorate, înșirate de-o parte și de alta a străzii principale din micul oraș de la baza muntelui. Nici nu-și mai amintește când a intrat ultima dată într-unul, deși locuiește aici dintotdeauna. Mașina se oprește în trafic chiar în dreptul unui parc de distracții ce arată precum un furnicar pestriț, plin de lume amestecată și gălăgioasă. Copii alergând, tineri gălăgioși râzând, bătrâni admirând decorurile de Crăciun. E momentul acela în care nu poate opri gândul: cum i-ar fi fost viața dacă ea ar fi fost normală? Probabil că era deja măritată și avea și copii. Poate că așa ar fi fost dacă n-ar păstra încă vii acele amintiri și ar putea ieși din casă. Dar nu poate.

Se întoarce spre bărbatul de alături care înjură în barbă, însă fără năduf:

— Ce nebunie! Iar e plin de turiști. Afurisiții ăștia nu pot sta acasă la ei de sărbători? Ce prostie, să pleci brambura pe vremea asta!

Râde amuzată și-i prinde brațul consolator.

— Păi e bine că vin aici, papa. Altfel, cum ți-ai menține tu afacerea atât de înfloritoare?

— Nu te-ai săturat să vezi mereu fețe noi, Păpușico? Poate că era mai bine dacă mama ta și cu mine rămâneam în satul acela mititel din Germania. Ția sunt conservatori și bătuți în cuie, așa că aveam și noi ceva liniște și stabilitate...

— Haide, papa, râde bine dispusă de bărbatul care mereu a scos-o din orice teamă și îngrijorare, știi bine că tu nu rezisti nici două zile să faci mereu aceleași lucruri. În plus, acesta este cel mai frumos loc de pe Pământ. Mai bine că nu ați rămas la scorțoșii ăia de nemți.

— Prea multă vânzoleală! Zici că toți au venit să-l caute pe Moș Crăciun în Elveția. Nici locuri de parcare nu găsești în perioada asta. Lasă-mă pe trotuar și, dacă vine spre tine vreun polițist, spune-i că eu tocmai mă întâlnesc cu Hans.

Alma râde cu poftă.

— Mașina ta o cunosc cu toții. Care polițist te-ar amenda pe tine?

— Lasă, că la cât de repede se pensionează ăștia, mereu apar alții tineri pe care încă nu-i știi...

— Te împrietenești cu ei mai repede decât se pot schimba angajații Poliției.

— Asta așa este, Păpușico. Ce să fac? Omul trebuie să se descurce în viață și e mai bine să-ți faci prieteni decât dușmani. Sigur nu te deranjează să te întorci singură? Găsesc imediat pe cineva care să te ducă acasă...

— Mă descurc, papa. În mașină sunt întotdeauna la adăpost de orice disconfort, doar știi. Nu-ți face griji pentru mine.

Tatăl ei o privește luminos și aprobă vesel, apoi întoarce capul spre dreapta, privind către mormanele de zăpadă din parcări.

— Brrr! Al naibii frig! Țștia de la meteo mai scad mult temperatura?

Nu-i răspunde, așa că el adaugă preocupat.

— Ești tăcută. Ce e, ai înghețat, Păpușico?

— Nu, că nu-i chiar frig. Dar mă întreb tot mai mult de ce ești tu apatic. Astăzi nu ai prea fost în formă.

Bărbatul întoarce iar capul spre ea și o privește zâmbind cercetător și în același timp impresionat de faptul că a fost citit.

— Mă cunoști mai bine decât îmi cunosc eu buzunarul, Păpușica mea! Sunt doar șucărit că Hans mă va obliga să beau cu el apă chioară de aia de care are mereu ascunsă în sertar, când îl vizitez la

secția de Poliție. Voi avea toată noaptea gust de ploșniță în gură. Dar mă dreg eu cu o horincă imediat ce ajung acasă.

Alma realizează rapid că glasul lui vesel și calm e în discordanță cu ochii întunecați și ageri ce privesc atenți în jur, în timp ce ea face manevrele de depășire ale unei mașini care blochează banda de mers. Dar tocmai Alma nu va numi ciudat comportamentul unui om care mereu a uimit-o prin ingeniozitatea cu care a găsit soluții la cele mai dificile probleme. Deși prin natura afacerii vine mereu în contact cu turiști de prin toată lumea, Alma știe că tatălui ei nu-i plac străinii în viața lui privată. Dar mai știe și că orice problemă ar avea, Martin Jakob e mai mult decât capabil să se descurce singur.

— Tu ești bine, Păpușico?

Alma strânge volanul în mâini, în timp ce nu-și dezlipește ochii de pe șoseaua aglomerată.

— Sunt bine. Tu pari cel emoționat. Crezi că primarul îți va lua banii?

— Nu, că îi vine fiul de la Geneva și nu e disponibil pentru partida de poker. Nici Baumann nu vine, că are indigestie. Hans a găsit doi italieni bogați ca înlocuitori, dar eu nu mă înnebunesc după străini în jocul nostru tradițional. Mai bine amânam partida după sărbători.

— Brutarul are indigestie?

— Păi, la cât și cum mănâncă, de ce te miri?

Glasul lui vesel îi sună Almei cumva hârâit, iar mesajul o zdrăngăne tare. De când se știe, tatăl ei a participat cu două zile înaintea Crăciunului la o super partidă de poker împreună cu oficialitățile din ținutul lor muntos. Niciodată nu a ratat această ocazie. De ce ar face asta chiar acum?

Oare o fi bolnav?

Gândul o face să se sufoce și simte tot mai pregnant gheara care îi strânge pieptul.

— Papa... tu te simți bine? E totul în regulă?

Bărbatul întoarce spre ea o privire veselă, dar care strălucește obosit pe chipul lui brăzdat de timp. Nu îi răspunde, dar cu agilitatea

caracteristică, Martin Jakob zărește locul liber în parcare laterală din fața cafenelei lui Otto pe lângă care tocmai trec și îi face semn să intre. Așa că Alma trage volanul spre dreapta, parcând instant și perfect între cele două mașini de teren și stărnind satisfacție pe chipul tatălui ei.

— Sunt sănătos tun, Păpușico, iar tu moștenești talentul meu la condus și sunt bucuros pentru asta.

Râde gros ca de obicei, aducând liniște în sufletul Almei, care îi zâmbește încântată.

— Stai liniștită, fetiță, că nu sufăr de nicio boală și mă simt perfect atât fizic, cât și emoțional. Dar am o treabă de discutat cu tine mâine, când mă întorc acasă. E în regulă?

Fata îl privește mirată și nesigură, apoi cercetează cu ochi temători mașinile parcate și trecătorii veseli care par să patruleze pe trotuar. Tatăl ei nu a luat-o niciodată prin surprindere, fiindcă niciunui nu-i plac surprizele și el știe asta. Subiectul discuției trebuie să fie important și el pare să se grăbească dacă dorește să discute cu ea atât de urgent, fără să o pregătească înainte cu ceva timp. De la o vreme îl percepe deseori încordat și extrem de atent cu protecția. Alma trage aer în piept și replică cu glas sufocat.

— Sigur, papa. E în regulă. Doar că acum m-ai făcut curioasă.

— Lasă, Păpușico, că vorbim mâine. Nu e urgent. Te rog să-mi dai un mesaj când ajungi acasă și știi lecția: nu oprești mașina asta decât în garajul casei. Nu iei pe nimeni de pe drum. Fii cuminte!

Mda, e obsedat cu protecția. Cine crede că ne amenință pe noi, că oricum locuim în cel mai sigur loc de pe pământ?

— Așa fac, papa! Dar mă gândeam că era mai bine dacă mă cooptați pe mine în locul brutarului.

De pe scaunul din dreapta, bărbatul se scutură de râs.

— Nu cred, Alma, că tu orice înveți să faci, devii as în cel mai scurt timp. Și dacă prinzi gust de joc... nu se știe ce iese.

Râde și ea, fericită că glasul lui pare să-și fi revenit din răceala aceea mascată.

- Atunci pe mâine dimineață. Baftă, papa!
- Să fie! Ține-mi pumnii să le iau ăstora toți banii.
- Așa să faci! Distrează-te!

Reușește să-i zâmbească strălucitor în timp ce el iese din mașină. Prin portiera deschisă pentru două clipe aerul rece pătrunde până la ea, îi ajunge la creier, iar mintea începe să-i zbârnâie generând rapid gânduri și idei revelatoare. După moartea mamei, Martin a părut să se împace repede cu faptul că Alma a ales să studieze online, că s-a izolat în casă și că viața ei socială a devenit inexistentă. A insistat ca ea să facă terapie, dar nu a forțat-o niciodată să-și împingă limitele și nici să iasă din sfera de confort. Ba i s-a părut chiar că a încurajat-o să rămână acolo. Mereu și-a spus că el e motivat de faptul că o iubește nespun și se teme să nu o piardă la fel ca pe mama, dar asta nu justifică sistemul de alarmă ultraperformant și monitorizarea audio-video permanentă de care dispune proprietatea și care o transformă într-o fortăreață greu accesibilă din exterior. Deși el nu a arătat-o niciodată în comportament și nici nu a verbalizat, Alma a înțeles în cele din urmă că tatăl ei se teme. Și nu de acum. Dintotdeauna. Dar de cine? Și despre ce i-o fi venit tocmai acum să-i vorbească?

L-a întrebat deseori dacă îi amenință cineva, iar răspunsul lui amuzat a fost: „din câte știu eu, nu”. Dacă nu o minte, atunci nu poate fi decât o obsesie, așa cum are și ea destule, precum și iubirea pe care i-o poartă și care îl face temător în fața neprevăzutului. Și totuși, pare să mai fie ceva.

Continuă să învârtă în minte gândurile până sus pe deal, unde face la dreapta spre străduța ce duce către domeniul pe care îl deține împreună cu tatăl ei, în stațiunea montană de la poalele Alpilor.

***

Zâmbește spre fata lui frumoasă făcându-i din ochi și apoi intră în clădirea galbenă a cafenelei lui Otto, din micul orașel turistic

elvețian. Deși e mereu deschisă pentru turiști, în încăperea din spate se ține de mulți ani partida tradițională de poker a greilor din ținut, unul dintre ei fiind chiar el. Nu își face griji mari referitoare la Alma. Fata știe să conducă dinainte de a avea un permis. Așa cum știe să citească dinainte să meargă la școală, să facă o grămadă de bani cotând la bursă sau să scrie coduri și programe economice sofisticate încă dinainte să-și ia o licență în informatică economică. Mereu a fost cu un pas înaintea timpului, dar asta nu o împiedică acum, la douăzeci și șase de ani tocmai împliniți, să petreacă timpul în casă, în special în fața ecranelor. Noroc că e adaptabilă și că a găsit mereu cărări ocolitoare acolo unde i s-au pus obstacole. Căci a urmat liceul și toată facultatea de acasă și acum lucrează online pentru o multinațională, făcând o muncă la care chiar se pricepe. Dar nu are prieteni și nu iese decât atunci când îl însoțește spre centrul orașului. De fapt, doar îl însoțește pentru că nu intră cu el în magazine și nici în alte instituții, acolo unde are el treburi, ci îl așteaptă în mașina în care urcă și coboară doar din garajul hotelului. Și asta pentru că micuța lui este agorafobă încă de când avea doisprezece ani și a asistat la moartea mamei ei. Ieșiseră amândouă să patineze pe lacul înghețat de la marginea domeniului și gheața s-a spart într-un mod ciudat și inexplicabil înghițindu-i mama chiar la doi pași de ea. Înconjurată de gheața care se spargea în jurul ei și șocată de dispariția sub apă a mamei, fata a reușit să ajungă la mal, apoi și-a pierdut cunoștința. Alma a fost un copil sănătos, foarte activ și vesel, o adolescentă perfect funcțională până când acel accident stupid a aruncat-o într-o comă profundă din care a ieșit după nouă zile.

Au fost cele mai crunte nouă zile din viața mea. Mai rele decât amenințarea Vrânceanului. Mai rele ca moartea.

Iar revenirea fetei la viață a transformat totul în jurul lor într-o isterie generalizată și greu de gestionat. Ani în șir, Alma a urmat sute de ședințe terapeutice fără noimă și chiar tratamente medicamentoase care au amețit-o până aproape au lăsat-o lată, însă nimic nu i-a putut șterge din minte viața aceea minunată pe care crede că a

trebuie să o părăsească atunci când a revenit din comă. Și nici teama de a ieși din casă.

Fir-ar să fie!

Cu statul în casă s-a obișnuit rapid, însă fata lui nu a fost niciodată îndrăgostită de cineva în carne și oase și asta i se pare total neadevătat. Maimuțoiul acela insipid pe care l-a cunoscut online și care a vizitat-o de câteva ori acum vreo doi ani, era fad și plin de fițe de-i venea să-l agațe în grădină deasupra grătarului, dar prezența lui în preajma ei părea o idee bună atunci și chiar i-a încurajat. Desigur că relația nu a mers și nici măcar nu avea vreo șansă, căci în cele nouă zile de comă se pare că Alma a "trăit" în vis o viață întregă plină de culoare, iubire și aventură. Așa i s-a spus, deși ea susține că totul a fost mai mult decât un vis afurisit. Căci la trezire a plâns până la epuizare după "bărbatul puternic și frumos, cu ochi de înger" și nimic nu a putut-o convinge că el nu au existat niciodată decât în mintea ei blocată într-o comă. Cu toții au tratat-o ca pe un copil traumatizat, însă fata lui n-a mai fost copil după ce s-a trezit. Cu timpul, n-a mai vorbit despre acel "vis" ce atunci i se părea atât de real, însă s-a închis în casă și n-a mai ieșit. Încet-încet prietenii au început să o ocolească, vecinii să o privească cu suspiciune, iar apropiații să o trateze ca pe o bolnavă. De nervi. Și a rămas singură. Însă el e convins că, deși nimeni nu a crezut nicio clipă ceea ce ea a susținut atunci cu încăpățănare, acum, la mai bine de paisprezece ani de la accident, deși nu mai vorbește de mult timp despre asta, inima ei e tot la acea viață. Medicii și psihologii nu le-au putut explica logic acea "experiență" de vis atât de legat care i-a tulburat realitatea, însă se pare că agorafobia s-ar datora șocului și suferinței provocate de pierderea mamei chiar sub ochii ei. Iar după pandemia de Covid-19, Alma s-a izolat de lumea exterioară și mai mult. Singurele ei contacte cu exteriorul sunt colegii de muncă cu care comunică online și personalul micului hotel al familiei. Dar ei nu-i pasă de lumea exterioară, căci cei după care suferă Alma sunt fie morți - așa ca draga ei mamă, fie pare-se că nu au existat niciodată.

Mda, e ciudat, nu neg! Iar eu nu m-am prea descurcat cu ea.

Deși a pierdut-o de mult timp, încă o iubește pe Eliza, frumusețea aceea magnetică pe care a „răpit-o” în urmă cu mult timp și a trăit alături de ea cincisprezece ani de vis. Nu regretă nimic, deși dacă ar fi religios ar putea crede că acum plătește pentru acea perioadă de fericire extremă.

Întră în clădirea veche și dă peste șeful de post râzând gros și tare în compania unui tip tinerel, voinic și necunoscut. Probabil unul dintre italieni. Așa că Hans îi face cunoștință cu Alberto care vorbește o engleză stricată, dar e vesel și are ochi luminoși. Pare ușor de citit. Alături de ei intră în biroul lui Otto, unde dă de Wung și ceilalți jucători deja adunați în jurul mesei acum pline cu sticle de bere, alune și covrigei. Face turul străngerilor de mână, a replicilor amuzante și bățăilor pe spate, iar pentru o clipă zâmbetul se șterge de pe fața frumoasă a bărbatului tânăr, cu privire de gheață în dreptul căruia s-a oprit și pe care Otto i-l prezintă ca fiind al doilea musafir.

— Alessio.

Glasul tânărului îi vibrează cumva în stomac, aducându-i o clipă fiori pe șira spinării, dar nu înțelege de ce. Nu arată deloc a italian. Ochii aceia de felină par plini de răceală, părul tuns scurt și deschis la culoare, statura înaltă și corpul bine lucrat prin săli fițoase de sport l-ar încadra mai degrabă în tiparul german, dar nu e treaba lui că italianul arată a neamț. Doar că privirea lui e destul de incisivă. Va trebui să fie atent la joc vizavi de el, dar asta îi place. Redevine vesel și luminos imediat ce partida începe.

***

La lumina farurilor puternice ale SUV-ului, Alma zărește cele două fete zgribulite care sprijină o mașină parcată pe banda ei de mers în timp ce un tânăr solid cercetează interiorul de sub capotă la lumina lanternei de la telefon. Prin portiera deschisă zărește încă